

ДЕЛ ОД ВИСТИНАТА ЗА ПРЕСПА ВО ПУБЛИКАЦИЈАТА „МАКЕДОНСКИ ИСЕЛЕНИЧКИ МЕРИДИЈАНИ“

Често се вели дека новинарството е дисциплина на собирање, потврдување, прикажување и анализирање информации врзани за актуелни настани, вклучувајќи трендови, жешки теми и личности. Професионалците што се занимаваат со новинарство се познати како новинари. Една од тие водечки личности во македонското новинарство е, секако, Панде Колемишевски. Тој е познат и како заљубеник во Ресен, (терасата на бивша „Китка“), во Отешево, Стење, Крани, во убавините на Преспанското Езеро, во етничка Преспа

Во биографските податоци за овој познат новинар, кој одраснал до „Сарајот“ во Ресен се вели дека тој е роден на 17 февруари 1948 година, како близак со брат му Јанку, од татко Кире и мајка Милка, од познато семејство во Ресен. Денес е пензионер, живее во Скопје, со сопругата Слободанка и синовите Кирил и Борјан. Неговиот дедо по татко, пак, македонски Влава по националност, држел кафеана сè до крајот на Втората светска војна, а дедо му по мајка од село Лавци, умрел како млад печалбар некаде во Канада, но никогаш не се дозна во кое место.

Панде Колемишевски, основно училиште учел во училиштето „Гоце Делчев“ во Ресен а гимназија во средното училиште „Стив Наумов“ исто така, во Ресен. Во тој период повеќе бил познат по својот прекар Лели (Лелија), отколку по своето крстено име. Дипломирал книжевност на Филозофскиот факултет во Скопје.

Од годините поминати во Радиото (1965-1968) најголеми спомени носи од емисијата „Поздрави и честитки“ што се емитувала секоја недела. Тоа бил период кога во полн ек се одвивал новиот бран на заминување во странство, кога само во една емисија, во недела од 10 часот, се емитувале по стотина честитки за среќно заминување, за среќен пат и мирно море.

Тој, како спикер, прочитал илјадници такви честитки и желби за успех на оние што заминувале за Австралија, Америка и Канада, меѓу кои и такви кои се однесувале на негови другари, на негови соученици и соученички, на соседи и роднини. Во најголем дел од тие текстови биле наведувани и желбите од најблиските за нивно побрзо враќање. Тогаш не се зборувало за иселување, никој не го спомнувал тој збор, туку само за заминување.

www.sabekatin.com